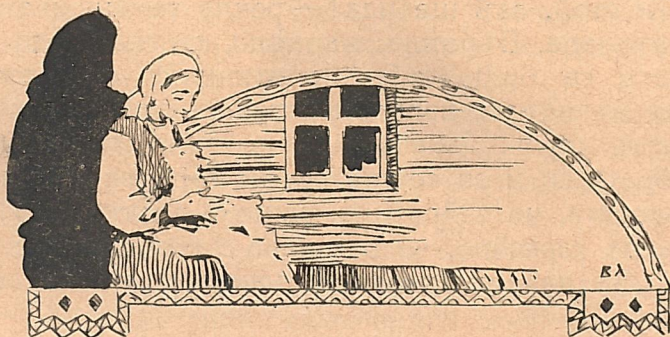

БАБИНАТА КОЗИЧКА.

На Дацко.

Тамъ кждето е огрѣла
Чудно язната звездичка,
Бедна баба е живѣла
Съ малка, шарена козичка.

Въвъ колибката ѝ слаба
Расло клетото сираче,
Сутринъ хранила го баба
Съ медовина и погачи.

Гледала го добродушно
И приспивни пѣсни пѣла,
Вечеръ мирно и послушно
Като майка го люлѣла.

Но веднажъ като заспала
Край огнището самичка,
Баба въ сънища видѣла
Златна малката козичка.

Гледа баба и се пита:
Кой така я омагйоса,
Кой направи я честита
И царица златокоса?

Чудната рѣка ли мина,
Или божя, райска птичка, —
Съ чехълчета отъ коприна
Скача златната козичка.